

ning. Vi valgte til Ordfører vor Formand, som for det første havde arbejdet med dette Forslag i Kommissionen og dernæst havde siddet som Leder af vore Arbejder i disse Maaned, og vi kunde derefter haabe, at det ikke vilde være særdeles længe, inden Betænkningen kunde komme til at foreligge. Det varede imidlertid 4 Uger. Naar man nu ser paa Betænkningen, skulde man ikke tro — men det er naturligvis kun ved et altfor flygtigt Blik paa den —, at den kunde kræve saa lang Tid; særlig naar man tager Hensyn til, at Formanden har et klart Hoved og et hurtigt Haandelag, hvilket han har vist saa mange Gange ellers, skulde man ikke tænke sig, at det kunde vareet saa længe. Jeg tror, at man i Almindelighed vil sige, at den Betænkning kunde skrives ned paa en Timestid af et eller andet Medlem her i Salen, som naturligvis ikke vilde have taget sig det saa nær; som den ærede Formand og Ordfører har gjort, med Udarbejdelsen af Ordlyden. Man kan ud fra den Tid, der er anvendt paa den, slutte, at der er nedlagt en overordentlig Omhu og megen Grublen og Betænksomhed ved hvert eneste Ord af Betænkningen, ellers kunde det ikke have vareet saa længe. Men et Arbejde af den Art tager naturligvis sin Tid, det varede omtrent en Maaned fra midt i April til midt i Maj, inden den ærede Ordfører kunde aflevere dette Arbejde, tror jeg nok man tør kalde det, eller dette Værk, vil jeg hellere sige — det er kun en 50 Linier, men det gør aldeles ikke noget til Sagen ved et Kunstværk: om dette er langt eller kort, spiller aldeles ingen Rolle. Da det nu var midt i Maj, og Betænkningen med Ændringsforslagene ikke kunde afgives før i Slutningen, og da man paa den Tid var optaget af store Opgaver her i Tinget, var det meget forstaaeligt, at Sagen ikke blev ført til Ende.

Dette er altsaa den sørgelige Beretning om, hvorledes det gik med denne Sag i forrige Samling. Men enhver sørgelig Ting har jo ogsaa sine gode Sider, saaledes ogsaa denne, idet der kan være Mulighed for, at Sagen, naar den nu bliver behandlet her, ikke behøver saa lang Tid som i Fjor, saa at det vil være rimeligt, at den ret hurtigt vil komme tilbage fra det Udvalg, hvortil den utvivlsomt vil blive henvist. Nu er Arbejdet jo gjort, nu har

Udvalget altsaa gennemgransket dette Forslag, som allerede Kommissionen havde gennemgransket, nu har det 8de Medlem for 2den Kreds (Sylov) haft Lejlighed til at stille sine vidtrækkende Forslag, som ingen har sluttet sig til undtagen han selv, og Udvalgets Formand og Ordfører har haft Tid til at affatte denne Betænkning, saa jeg kan ikke tænke mig andet, end at vi paa et Par Uger, naar vi har faaet dette Forslag ind i et Udvalg, kan faa det tilbage til dette høje Ting. Saa er Ulykken ved den lange Behandling i Fjor ikke saa stor; saa vil dette Forslag blive gennemført alligevel paa en saadan Maade, at vi kan være det bekendte her fra det høje Landstings Side. Det er derfor, jeg kan slutte mig til de ærede Talere, som nu har ytret Haab om, at Lovforslaget vil blive gennemført. Jeg havde altsaa forrige Vinter den Erfaring, at skønt der var Flertal her for det, kunde det ved — ja, altsaa ved Begivenheder, som jeg ikke klart kan gennemskue, dog ikke lykkes at faa det frem. Nu, da vi har gennemgaaet denne sørgelige Trængselstid med Forslaget, har jeg det Haab, at denne Samling ikke maa gaa til Ende; uden at Landstinget faar Sagen behandlet færdig, saa at den kan gaa tilbage til Folketinget, hvor den uden Tvivl vil blive vedtaget, thi Folketinget har jo vedtaget den en Gang.

Sylov: Den ærede sidste Taler (Brandes) kom i sit Referat af Sagens Behandling i forrige Samling dertil, at jeg stod ganske ene med det Forslag, jeg da fremsatte. Det er for saa vidt korrekt, men der var dog paa et afgørende Punkt noget, der ikke i den Forstand er fuldstændig korrekt; idet det, jeg betragtede som Hovedpunktet, nemlig, at en Lov af denne Art ikke burde gennemføres uden samtidig med en Lov om en Disciplinærret, har samlet adskillige Stemmer om sig. Der har i mange Aar, for øvrigt vist med fuld Føje, været klaget over, at den høje Rigsdag bebyrdedes med mange administrative Detailspørgsmaal; og det kommer jo ganske simpelt af, hvad der er meget naturligt i vore Dage, at en Mængde Spørgsmaal ikke kan være Genstand for en lovgivende Forsamlings indgaaende Drøftelse, men maa henskydes af denne til Ministeriet,